

Желю. Господинъ учителю, не съмъ крадецъ. Карахъ ги да ме претърсятъ.

Маринъ. Ти си ги скрилъ вече.

Петковъ. Марине, много обиждашъ другарчето си. Може и да не ги е взелъ. Димко, да не си ги загубилъ другаде?

Димко. Не съмъ, господинъ учителю, преди да си съблека палтото, видѣхъ, че паритѣ ми сж въ джеба.

Желю. Не съмъ ги взелъ. Претърсете ме.

Петковъ. Вѣрвамъ ти, Жельо, нѣма да те претърсваме.

Желю. Не съмъ ги открадналъ! Охъ! (Пада на чина си. Петковъ се затичва и го повдига).

Петковъ. Какво ти е, Жельо?

Желю. Лошо ми е. Снощи не съмъ ялъ. Мама е болна. Нѣмаме нищо за ядене. (Плаче и кашли).

Петковъ. Деца, вие много жестоко се отнасяте къмъ своя беденъ другаръ. Може да е дрипльо, може да е гладникъ, но за това той не е виновенъ. Ако ние българитѣ, деца, днесъ сме свободни, не сме роби, дължи се на такива герои като неговия баща. Азъ го помня. Когато бѣше живъ, тѣ бѣха добре. Имаха всичко. Ако той днесъ бѣше живъ, Желю щѣше да бже облеченъ и нахраненъ като васъ. Но баща му загина на бойното поле. Умрѣ като герой. Герой бѣше и преди смъртъта си. Гърдитѣ му бѣха окичени съ свѣтли ордени. Като си дойдѣше въ дома, всички му се удивляваха и го почитаха. И вмѣсто сега вие да обичате неговия синъ Желя, задето баща му

си е далъ живота за България, за всички насъ, вие го подигравате, смѣете му се. (Желю плаче. Кашлица раздира гърлото му). Не плачи, Желю, баща ти бѣше много добъръ. Добро момче си и ти. Ще простишъ на своитѣ другари.

Димко. Господинъ учителю, ами паритѣ ми?

Петковъ. Паритѣ ли? Ще ги намѣримъ. (Маринъ, поглежда уплашено къмъ учителя. Петковъ забелязва това). Деца много лошо нѣщо е кражбата. Крадецътъ заслужава най-голѣмо презрѣние. Право е казала майката на Желя, че да крадешъ е много лошо нѣщо. Азъ вѣрвамъ, че Желю не е взелъ паритѣ. Не може синътъ на единъ герой да краде. Разбирате ли, деца? Бедниятъ може да гладува, но не краде. Крадатъ лошитѣ деца. (Поглежда Марина). Така ли е, Марине? (Маринъ подскача на чина си и поглежда гузно учителя). Крадецътъ е страшенъ престѣпникъ. Но той е още по-голѣмъ престѣпникъ, когато открадне и обвини въ кражбата другиго. Така ли е, Марине?

(Маринъ навежда глава).

Петковъ. Марине, ти си лошо момче. Слушахъ те, какъ обвиняваше Желя, а ти си взелъ паритѣ!

(Всички се разшаватъ и се заглеждатъ въ Марина изненадани. Желю гледа ту Марина, ту учителя).

Петковъ. Кжде сж паритѣ, Марине?

Маринъ. (тихо). Ето ги! (Изважда ги отъ джеба си и ги слага на чина. Петковъ приближава, взима паритѣ и ги подава на Димко).